

SZERÉNYI TAMÁS

Tüzép

Kamion érkezik dübörögve,
remeg a föld, az ablaküveg,
a plafonon repedés fut végig,
egyre szélesebb, de egy férfi
mindent kibír, mondogatom.

A feldolgozott nyersanyag
széttérül harminc hektáron,
zöldmezős beruházás,
felvert homok pora a láthatáron,
eltömíti a pórusokat,
de aggodalomra semmi ok,
az oltott mész fertőtlenít,
nap végén pedig az Ultra Derm
tisztítja és kíméli a bőrt.

Maró lúg, savanyú izzadtság,
az épület oldaláról sáska figyel,
árnyéka megnyúlik,
ahogy lustán ráborul a délután,
a takarmánybolt közel, rovarok
és rágcsálók vonzzák ide a ragadozókat,
házimacskák pusztulnak,
az úttesten agyvelő,
kilapított bunda
és riasztó csend,
az aszfalt felett
remeg a levegő,
hátsó, a széles réten
megáll a víz, a köd felszáll,
és lassan elnyeli a telephelyet.

Máskor a riasztó vijjogására ébredek,
egy ismeretlen férfi kikapcsolja, mintha
nem volna semmi fenyegetés, mintha csakis
én laknék a környéken, vagy még én sem,
csak a kecskebékák távoli üvöltése.

Hasogatott tűzifa és díszkövek
ezernyolcszáz forint per zsák,
örökmozgó fényreklám mutatja
az utat és az építőanyag egységárát,
inszomnia mint hirdetési felület,
vörös atomvillanás minden betűje,
körbe-körbe jár, a horizonton fordul egyet,
és kiterjedésével bekeríti a környéket.

Mindenki itt keres
megfizethető kiegészítőket,
a boldogság méterára
újabb rekordokat dönt,
de a keresletet felhajtja
a viszkető szükség,
konvergens tatarozás,
a kétség házról házra jár,
ez köt össze minket,
dermedő malter,
benne kiégetett
porcelánszívek.

Valaki mindig
az elkészültség
magasabb fokán áll,
palatető helyett színes,
tűzálló cserép,
festett díszlécek közül
kidugja fejét az irigység,
fel-le rohangál, csahol és ugat,
mozgására bekapcsol
az önműködő öntözőrendszer,
egy veréb csippent belőle vizet,
majd elröppen, mint újdonsült
tulajdonosból az alázat,
épül az otthon, együtt haladunk
a nélkülözés szingularitása felé,
diszperzites vödörben cipeljük a reményt,
sitthalom közepéből növények sarjadnak,
de a kiszökdő tyúkok előbb-utóbb
mindent felcsipegetnek.

Mellékvonalak

Szabálytalan
rándulásokkal indul
meg négyszáz tonna
vas, a várostól elszakad,
és elnyújtott kanyarokkal
a határvidék közvetítő
közegébe érkezik.

Tornyos filagória
a kertben, rendezett
vetemény és apró csűr
garázs helyett,
az emeletes vonat
itt nem áll meg, csupán
tülköl, hogy az állomásépület
ne rendüljön meg önnön
jelentéktelenségétől;
a sorompó mögött
platós kocsik
és kerékpáros férfiak
várakoznak türelmesen.

Lecsupaszított sertésállkapocs
hever a sínek mellett,
száraz fű nő szemgödreből,
legendákat mesél a környék
mocsarairól, és igazságát
lassan elnyeli a föld.

Víztorony,
focipálya,
templom,
Noé bárkája
a szikes talajon,
magányos fóliasátor
a hangfogózöld lombokon túl,
és félig földbe ásott kalyibák
omladoznak a természet
súlya alatt, semmivel
sem több, de az
elviselhetőnél
valamivel
mindig
kevesebb.